గోరంతదీపం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

"సరే వస్తాను" అంది అంజలి.

భోజనం చేస్తున్నంతసేపు రవి ఏవో కబుర్లు చెపుతూనే ఉన్నాడు.

భోజనం అయ్యాక మళ్ళీ హాస్టల్‌కి వెళ్ళారు. అంజలి బట్టలు తెచ్చుకోవటానికి మంచం మీద పెట్టి ఉన్న ప్యాకెట్ చూసింది. విప్పి చూస్తే దాంట్లో విజయవాడలో తనకు బాగా నచ్చి పక్కన పెట్టేసిన చీర ఉంది. చీర మడతల్లోంచి ఓ కాగితం పడింది. తీసి చూసింది అంజలి. 'నా నీకు' అని ఉంది.

మంచం మీద కూర్చుండిపోయింది అంజలి. తనకి చీర నచ్చిందని రవి గమనించినట్లే నాకు తెలియలేదు. ఇలాంటి వ్యక్తినా నేను ఇంత బాధపెట్టాను. ఎంత బాగా రాశాడు 'నా నీకు' అని. అంతకంటే ఏం చెప్పాలి. లేచి చిన్న బ్యాగ్‌లో రవి ఇచ్చిన చీర, ఓ జత బట్టలు పెట్టుకుని బైటకొచ్చింది. బస్టాండుకు వెళ్ళే దోవలో అంజలి ఏమీ మాట్లాడలేదు. చీర గురించి ఏమన్నా అంటుందేమోనని చూశాడు రవి. అంజలి చూసిందా లేదా అనుమానం వచ్చింది కానీ ఎలా అడగాలి?

పండుగ రోజులవ్వటంతో బస్టాండు బాగా రద్దీగా ఉంది. ఆఖరి బస్సులో రెండు సీట్లు దొరికాయి. రాధినుండి ఫోన్ వచ్చింది అంజలికి.

"ఏమైంది ఇద్దరూ పాచప్ అయ్యారా?" అంటూ.

"దేని గురించి మాట్లాడుతున్నావు" అని అడిగింది అంజలి.

"అబ్బా తల్లి ఇంకా సస్పెన్స్‌లో పెట్టకు నన్ను. రవి వచ్చిన దగ్గర్నుండి చచ్చిపోతున్నా. ఏం మాట్లాడుకున్నారో ఇద్దరూ అని" అంది రాధిక.

అంటే రవి రాధి వాళ్ళతో మాట్లాడారా? " ఊరు వెళుతున్నాను. రేపు మాట్లాడతాను" అంది అంజలి.

"ప్లీజ్.. ప్లీజ్ రవి ఏమని చెప్పారో కొంచెం చెప్పవే" టీజింగ్‌గా అంది రాధిక.

"ఊహుఁ లేదు. నా వెనకాల ఇలా చేసినందుకు. నీకంతే కావాలి" అని ఫోన్ పెట్టేసి రవి వంక కోపంగా చూసింది.

అప్పటికే రవి ఈ మాటలు విన్నాడు. చెవులు పట్టుకుని ఉన్నాడు.

"సారీ పొద్దున రఘుకి ఫోన్ చేశాను. నువ్వు ఎక్కడున్నావో తెలుసుకుందామని. నీ దగ్గరకు వచ్చేదాకా వాళ్ళతోనే ఉన్నాను" నవ్వేశాడు.

బస్సులో వెనకాల సీట్లు వచ్చాయి. రాత్రంతా రవి పక్కనే కూర్చోవటం కొంచెం ఇబ్బందిగా, సంతోషంగా అనిపించింది అంజలికి "ఇంత వెనక్కు కూర్చున్నాం ఇక రాత్రంతా నిద్ర ఉండదు కుదుపులతో" అన్నాడు రవి.

కిటికీ పక్క సీటులో కూర్చుని సర్దుకుంటుంటే పొరపాటున మోచెయ్యి రవి పొట్టకు తగిలింది ఒక్కసారిగా "అబ్బా" అని గట్టిగా అన్నాడు రవి.

"ఏమైంది? గట్టిగా తగిలిందా?" అంది అంజలి కంగారుగా. అయినా అంత గట్టిగా పొడుచుకోలేదే అని ఆశ్చర్యపోతూ.

"ఏమీలేదు" అంటూ కూర్చుండిపోయాడు రవి.

"లేదు ఏదో ఉంది. పొట్టలో ఏమన్నా నొప్పిగా ఉందా?" కంగారుగా అడిగింది చెయ్యి పట్టుకుని.

ఓ క్షణం అంజలి కళ్ళల్లోకి చూశాడు రవి. "నువ్వు కంగారు పడకుండా స్థిమితంగా విను. అని జరిగింది చెప్పాడు" పొట్టమీది కుట్లు రేపు తీస్తారు"

కళ్ళమ్మట నీళ్ళు తిరిగాయి అంజలికి "ఇంత జరిగితే నాకు చెప్పాలనిపించలేదా?"

"నువ్వు ఒక్కదానివి ఉంటావు బాధపడతావని"

"నేనసలు మాట్లాడను మీతో"

"మాట్లాడొద్దు. కానీ ఎవరికోసం గోరింటాకుతో ఐ లవ్యు అని రాశావో చెప్పు" తేలిగ్గా నవ్వుతూ అన్నాడు రవి.

"మీకంతా జోక్‌లాగా ఉందా? ఇంకా కుట్లు తీయకుండా ఎందుకు ప్రయాణం చేస్తున్నారు."

"లేదు తెలిస్తే నువ్వు బాధపడతావని చెప్పలేదు. సరే నీకు ప్రామిస్ చేస్తున్నా జీవితంలో ఎప్పుడూ నీ దగ్గర ఏమీ దాచను. సరేనా?"

"నేను జీవితాంతం మీతో ఉంటానని మీతో చెప్పానా?"

"బాబోయ్. అంత పనిష్మెంట్ ఇవ్వకు. ప్లీజ్. రేపు వెళ్ళగానే డాక్టర్ దగ్గరకి వెళదాం సరేనా?"

కాసేపు మాట్లాడలేదు అంజలి. "అమ్మానాన్న రమ్మంటే రాకుండా ఇప్పుడు మీతో ఇలా వస్తే ఏమనుకుంటారు" ఆలోచిస్తూ అంది అంజలి.

"ఏమనుకోరు. సంతోషిస్తారు. చూస్తుండు" అన్నాడు రవి.

"కాసేపు పడుకో పొద్దున్నే ఐదుగంటలకల్లా విజయవాడ వెళుతుంది బస్సు. కారు పంపించమన్నాను. అక్కడ్నుండి కారులో వెళదాం"

"ఊహూఁ ఇవాళ నిద్రరాదు. ఏమన్నా కబుర్లు చెప్పండి" అంది అంజలి.

"ఎప్పుడూ నువ్వు కబుర్లు చెపుతుంటే వినటం నా పని కానీ నాలుగు నెలలుగా నువ్వు వింటున్నావు అంతే. నాతో మాట్లాడడంలేదు. మరి ఇప్పుడన్నా మాట్లాడొచ్చు కదా" లాలనగా అడిగాడు రవి.

"మీ పక్కనే ఉన్నాకదా చీర ఎప్పుడు కొన్నారు?"

"నీకు నచ్చింది కదా. కొన్ని కొన్ని డిటైల్స్ అడగకూడదు. అంతే" అన్నాడు రవి.

"అంజలి, ఒకటడగనా ఎవరో ఎమ్.ఎల్.ఏగారి అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకోవటం మంచిది. ఆ సంబంధం కుదురుతుంది. అని ఏవేవో చెపితే, నమ్మేసి నన్ను వదిలి వెళ్ళిపోతావా? ఇదేనా నన్ను నువ్వు అర్థం చేసుకుంది. నా ఎదుగుదల కోసం పెళ్ళిని ఒక వ్యాపార బంధంలా మారుస్తానని ఎలా అనుకున్నావు?"

చప్పున చేత్తో రవి నోరు మూసింది "తప్పే. మీ విషయంలో చాలా ఇమెచ్యూర్‌గా ఆలోచించాను. సారీ. కానీ నేను మిమ్మల్ని నిజంగా ఇష్టపడకపోతే ఏం చేసేవారు?" చిన్నగా నవ్వుతూ అడిగింది.

అరచేతిలో చిన్న ముద్దుపెట్టాడు. "సమస్యేలేదు. నీ మొహం మీద ఎక్స్‌ప్రెషన్స్ కంట్రోల్ చేసుకోలేవు నువ్వు. నన్ను చూడగానే నీ మొహం ఎలా అయ్యిందంటే ఏమూలో ఉన్న చిన్న సందేహం కూడా పోయింది."

"రాధి పెళ్ళిలో వివేక్ అడిగాడు, మిమ్మల్ని ఇష్టపడుతున్నానా అని. లేదే అన్నా. చెప్పాలని లేకపోతే పర్లేదు. కానీ నీ ఎక్స్‌ప్రెషన్స్‌ని కంట్రోల్ చేసుకో అన్నాడు."

రాత్రంతా మెలుకువగా ఉండి కబుర్లు చెప్పుకున్నా అలసటగా అనిపించలేదు. ఇంటికి వచ్చేసరికి తొమ్మిదైపోయింది. అంజలిని చూసి సీతారామయ్య, అన్నపూర్ణ చాలా సంతోషించారు.

"సాయంత్రం అంజలిని బైటకు తీసుకెళ్ళొచ్చా" అని సీతారామయ్యను అడిగాడు రవి.

"కొత్తగా అడుగుతావేంటి? మీ ఇష్టం వెళ్ళండి."

"అంజలి సాయంత్రం నాలుగు గంటలకు వస్తాను రెడీగా ఉండు." అన్నాడు రవి.

"సరే డాక్టర్ దగ్గరకు వెళ్ళండి" అని గుర్తుచేసింది.

నవ్వేసి వెళ్ళిపోయాడు రవి.

"ఇద్దరి మధ్య అలకలు, గొడవలు తీరిపోయాయా?" నవ్వుతూ అడిగింది అన్నపూర్ణ

"అలకలేంటి? అదేం లేదు"

"మా దగ్గర ఏమీ దాయక్కర్లేదు. మా అందరికీ చాలా సంతోషంగా ఉంది మిమ్మల్ని చూస్తుంటే. వెళ్ళి స్నానం చేసి రెడీ అవ్వు. టిఫిను తిందువుకాని" అంది అన్నపూర్ణ.

సాయంత్రం చక్కగా తయారయ్యి రవికోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చుంది అంజలి. అన్నపూర్ణ వచ్చి సన్నజాజుల దండ తలలో పెట్టింది. "ఎక్కడికి వెళుతున్నారు సినిమాకా?" అడిగింది అన్నపూర్ణ.

"తెలియదమ్మా? ఏం చెప్పలేదు."

"కాస్త జాగ్రత్తగా ఉండండి. రవి చెప్పాడా జరిగిన గొడవ" అంది అన్నపూర్ణ.

"చెప్పాడు."

"నువ్వంటే అతనికి చాలా ఇష్టం అంజలి. అంత రక్తం పోయి. అంత బాధలోనూ వాళ్ళ నాన్నని చూడగానే. అంజలికి ఈ విషయం ఎట్టి పరిస్థితిలోనూ తెలియటానికి వీల్లేదన్నాడంట" ఇంకా ఏదో చెప్పబోతున్న అన్నపూర్ణ, గేటు తీసుకుని రవి రావటం చూసి మాటలాపేసింది.

"అంజలి వెళ్దామా?" అంటూ వచ్చాడు రవి.

"టీ పెడతాను. కూర్చో రవి" అన్నారు అన్నపూర్ణ.

"ఇప్పుడేమీ వద్దు వెళతాం" అన్నాడు రవి.

ఇద్దరూ రవి బైకుమీద పొలాలవైపు వచ్చారు. పొలం గట్ల మీద నెమ్మదిగా బైకు పోనిస్తూ తోటలో ఆపాడు బైకును.

"ఎన్నాళ్ళనుండో నిన్ను ఇక్కడకు తీసుకొద్దామంటే ఇప్పటికి కుదిరింది" అంటూ ఇంటి తాళం తీసి "నా చిన్ని ప్రపంచంలోకి స్వాగతం" నాటకీయంగా అన్నాడు రవి.

పొందికగా ఉంది లోపల. ముందుగది, ఓ నాలుగు వెదురు కుర్చీలు, ఓ పడక్కుర్చీ, గోడలమీద బాపు బొమ్మలు, ఓ పక్క చిన్న వంటిల్లు.

"ఇటు పక్క బెడ్ రూమ్, టేబుల్, కుర్చీ, స్టీరియో ఉన్నాయి. ప్రశాంతంగా, ఒద్దికగా ఉంది.

రవి వెనకాల నుండి దగ్గరకు వచ్చి అంజలి నడుం చుట్టూ చెయ్యివేసి, దగ్గరకు హత్తుకున్నాడు "నచ్చిందా?"

రవి తన చుట్టూ ఇలా చేతులు వేస్తే ఎందుకింత ధైర్యంగా, నిబ్బరంగా ఉంది. ఇలాగే ఉండిపోవాలనిపిస్తుంది.

"ఏం మాట్లాడవే" మళ్ళీ రెట్టించాడు రవి.

"చాలా బాగుంది" నెమ్మదిగా అంది అంజలి.

"అంజలి మనం పెళ్ళి ఎప్పుడు చేసుకుందాం" అంజలిని వదలకుండా అలాగే పట్టుకుని అడిగాడు.

గబుక్కున తన వైపు తిరగబోయింది అంజలి. "ఊహూ నిన్ను వదలాలని లేదు. ఎన్నిసార్లు ఇక్కడ కూర్చుని, నీతో గడిపినట్లు ఊహించుకున్నానో ఇప్పటికి ఇదంతా కలేనేమో అనిపిస్తుంది" అన్నాడు రవి.

"మీరు ఎప్పుడంటే అప్పుడే" అంది అంజలి.

అంజలి చెంపమీద మృదువుగా ముద్దుపెట్టాడు. కళ్ళు మూసుకుంది అంజలి. ఈ క్షణం ఇలాగే ఆగిపోతే బాగుండు.

నెమ్మదిగా వదిలాడు అంజలిని. "రా బైట కూర్చుందాం. ఇక్కడే ఇలాగే ఉంటే ఇద్దరికీ మంచిదికాదు" అన్నాడు.

అంజలి మొహం ఎర్రబడింది అతని భావం అర్థం అయ్యి బైటకొచ్చి మెట్లమీద కూర్చున్నారు.

"మన పెళ్ళి అయ్యాక మనిద్దరం ఇక్కడే కాపురం పెడదాం. ఊళ్ళో ఉండొద్దు సరేనా?" అడిగాడు రవి అంజలి చెయ్యి తన చేతిలోకి తీసుకుని.

"నిన్నట్నుండీ చూస్తున్నాను. నేనే మాట్లాడుతున్నా. నువ్వేమీ చెప్పట్లేదు. అడగట్లేదు. ఏమైంది నీకు."

"ఏం అవలేదు. మీరు మొదటిసారి ఇట్లా మాట్లాడుతున్నారు. అందుకే వింటూ ఉండిపోయా." రవి వంక చూస్తూ అంది అంజలి.

"కనీసం ఎవరికోసం ఇలా చేతిలో 'ఐ లవ్యూ' రాశావో చెప్పొచ్చు కదా! ఇన్నిసార్లు అడుగుతుంటే"

సిగ్గుపడిపోయింది అంజలి. "మా కాలేజ్‌లో ఒక అబ్బాయి ఉన్నాడు. బాగానే ఉంటాడు. నా వెనకాల పడుతున్నాడు. అందుకని తన కోసం" అంది నవ్వు బిగపట్టుకుంటూ.

"రాక్షసి" ముద్దుగా బుగ్గపట్టుకున్నాడు రవి.

"పద ఓ చోటుకు తీసుకెళతాను. అసలైతే ఎల్లుండిదాకా చూపించకూడదనుకున్నా. కానీ నేనాగలేను" అని బైకు మీద కూర్చోపెట్టి కాలవగట్టు పక్కపాలెంలో వాళ్ళ కోసం కట్టిన పక్కా ఇళ్ళదగ్గరకు తీసుకువెళ్ళాడు.

"అరే ఇళ్ళు కట్టించడం అయిపోయిందా? చెప్పలేదు" అంది అంజలి.

"మరి అదే కదా నీకు చూపించాలన్నది. ఎల్లుండి కనుమరోజు కాలనీ ప్రారంభోత్సవం. ఆ రోజంతా చాలా ప్రారంభోత్సవాలున్నాయి. మంచినీళ్ళు ప్యూరిఫైయింగ్ ప్లాంట్ కూడా అయిపోయింది. ఎమ్.ఎల్.ఏ గారు, సబ్ కలెక్టర్, ఇంకా అమెరికా నుండి డాక్టరుగారు వస్తున్నారు."

ఇంటిలోపల పనులన్నీ అయిపోయాయి. తోరణాలు కడుతున్నారు. "ముందు 30 ఇళ్ళు అనుకున్నాం కదా కట్టటం మొదలుపెట్టాక ఇంకా చాలామంది వచ్చి అడిగారు. ఇదిగో ఆ పక్క రెండో ఫేజ్ కింద ఇంకో 50 ఇళ్ళు కట్టిస్తున్నాం. ఒక్కసారి పొదుపు రుచి చూసిన ఆడవాళ్ళు మూలానే చాలా మార్పు వచ్చింది. ఇదంతా నీ వల్లే. సారా ఉద్యమం కానీ పొదుపువల్ల కానీ, మొత్తానికి అందరి మనస్థత్వాల్లో మార్పు వచ్చింది. చదువుకుంటున్న పిల్లలు కూడా ఏ పనీ తక్కువకాదు. చిన్నదికాదు అని నేర్చుకున్నారు"

"ఇప్పుడే నెమ్మదిగా అడుగులు వేస్తున్నాం. వచ్చే సంవత్సరానికి వ్యవసాయంలో కూడా పురోగమిస్తే చాలు" రవి అనర్గళంగా మాట్లాడుతుంటే, మెరిసే అతని కళ్ళని, మొహాన్ని చూస్తుంది అంజలి. ఎంత ఫాసినేట్‌గా మాట్లాడతాడు. చాలా ముచ్చటగా అనిపిస్తుంది అంజలికి.

అంతా చూపించాక, ఇంటి దగ్గర దింపాడు రవి. "రేపు కలుస్తాను" అంది అంజలి చెయ్యి పట్టుకుని అన్నాడు రవి.

"చెయ్యి వదిలితే కదా నేను లోపలికి వెళ్ళేది. మళ్ళీ రేపు కలిసేది" నవ్వుతూ అంది అంజలి.

"నా దగ్గరే ఉండిపోవచ్చు కదా మూడురోజులు, మళ్ళీ హైదరాబాదు వెళతావంటే ఏంటో బాలేదు" అన్నాడు రవి.

"అలాగే లోపలికి వచ్చి మా అమ్మా నాన్నను అడగండి. మీరు మా ఇంటికి వచ్చి ఉంటారో నన్ను తీసుకెళతారో" చిలిపిగా అంది అంజలి.

నవ్వేసి వెళ్ళిపోయాడు రవి.

రాధిక ఫోన్ చేసింది నిద్రపోయేముందు "తల్లీ ఇకనైనా చెపుతావా మీ లవ్‌స్టోరీ" అంటూ.

"ఏముంది చెప్పటానికి నీకు తెలియంది కాదుగా" సిగ్గుగా అంది అంజలి.

"ఇంతకుముందు నీ ప్రేమను పొందిన రవి లక్కీ అనుకున్నా. నేను మొన్న రవితో మాట్లాడుతుంటే నువ్వే లక్కీ అనిపించింది" అంది రాధిక. ఇద్దరూ చాలాసేపు కబుర్లు చెప్పుకున్నారు.

సంక్రాంతి పండుగ పల్లెలోని ప్రతి ముంగిట ముందు పెద్ద ముగ్గులు, గొబ్బెమ్మలు, గొబ్బెమ్మలను పసుపు, కుంకుమ బంతిపూలతో అలంకరించే ఆడపిల్లలు. సందడి సందడిగా ఉంది. స్నానం చేసి కొత్తచీర కట్టుకుని తలతుడుచుకుంటూ వంటింట్లోకి వచ్చింది అంజలి.

"స్నానం అయింపోయిందా? దా కూర్చో గారెలు అయిపోయాయి తిందువుగాని" అన్నారు అన్నపూర్ణ.

"గుడికి వెళదామన్నావు" గారెలు తింటూ అడిగింది అంజలి.

"ఎందుకమ్మా ఇంత హైరానా పడతావు. గుడినుండి వచ్చాక నిదానంగా చేసుకోవచ్చుకదా. ఇప్పుడు గారెలు తింటే అంత తొందరగా ఆకలవుతుందా? అంది అంజలి.

"ఇంతకీ నువ్వు తిన్నావా? నాన్న ఎక్కడ?"

"నాన్న తిన్నారు. నేను కొంచెం పొంగలి తింటాను. కొంచెం జ్వరంగా ఉంది. గారెలు వద్దులే"

"జ్వరంగా ఉందా? నాకెందుకు చెప్పలేదు. ఇంకలే అక్కడ్నుండి" కంగారుగా అంది అంజలి.

"అబ్బా! ఏం లేదు టాబ్లెట్లు వేసుకున్నాలే. ఇప్పుడు తేలిగ్గానే ఉంది. ఎందుకు నూనెతో చేసినవి అని. అంతే" తన నుదుటి మీద చెయ్యేసి చూస్తున్న అంజలి చెయ్యి తీస్తూ అంది అన్నపూర్ణ.

"సర్లే రా ఇంక గుడిదాకా రాగలవా? నాన్న స్కూటర్ మీద రా నువ్వు. నేను నడుచుకుంటూ వస్తాను" అంటూ గొడవ చేసి వాళ్ళిద్దరినే పంపింది అంజలి.

వెళ్ళేదారి అంతా ఎవరో ఒకళ్ళు పలకరిస్తూనే ఉన్నారు అంజలిని. గుడికి వెళ్ళేసరికి అక్కడ అన్నపూర్ణతో మాట్లాడుతూ కనిపించింది సావిత్రి.

"ఏమ్మా బాగున్నావా?" అడిగింది సావిత్రి.

కొంచెం సిగ్గుగా అనిపించింది అంజలికి. రవి తనకోసం హైదరాబాదు వచ్చినట్లు తెలుసా? అని ఏం మాట్లాడాలో తెలియనట్లు, చిన్నగా తలూపింది అంజలి.

"సరే నేను వస్తాను పూర్ణ. సాయంత్రం వచ్చి కలుస్తాను" అని వెళ్ళింది సావిత్రి.

గుడిలో పూజ చేయించుకుని వస్తూ మనస్సులో అనుకుంది అంజలి. పెద్ద... నిన్నేమో ఈ మూడురోజులు నాతో ఉండు అన్నాడు రవి. ఇప్పుడేమో ప్రొద్దున్నుండి కనపడటం లేదు. ఛ ఇలా ఆలోచిస్తుందేంటి? రేపు ఎంత పని ఉంది. దానికోసం పాపం బిజీగా ఉన్నాడేమో? పోనీ నేనే చేస్తాను. ఏమన్నా సాయం చేయొచ్చేమోనని అడుగుతా.

ఇంటికి వచ్చాక అన్నపూర్ణ చెప్పింది అందరితో "సాయంత్రం సావిత్రి వస్తానంది. ఏమన్నా స్వీటు, హాటు చేస్తాను" అని హడావుడి పడింది.

"అమ్మా కాసేపు పడుకో నువ్వు. అంత ప్రత్యేకంగా చెయ్యాల్సినదేం ఉంది. ఇంట్లో అరిశెలు అవీ ఉన్నాయిగా" అంది అంజలి.

"కాదులే ఏమన్నా చేద్దాం. ప్రత్యేకంగా చెప్పింది వస్తున్నట్లు అన్నయ్యగారు కూడా వస్తారంట."

ఎందుకు వస్తున్నట్లు నా గురించి మాట్లాడటానికా? రవికూడా వస్తారా?

సాయంత్రానికి పలహారాలు చేసి, గదిలో తలదువ్వుకుంటుంటే హడావుడిగా లోపలకు వచ్చింది అన్నపూర్ణ. "అంజలి, సావిత్రివాళ్ళు వచ్చారు. పళ్ళు, పూలు తీసుకుని. నీతో మాట్లాడటానికేమో? త్వరగా చీర మార్చుకో" అంటూ బైటకెళ్ళింది.

రవి వచ్చారా? తను ఇచ్చి చీర కట్టుకోనా? తను రాకపోతే నిన్న రాగానే జాకెట్టు కుట్టమని ఇచ్చి మంచి పనిచేసింది. అనుకుంటూ రవి ఇచ్చిన చీర కట్టుకుంది అంజలి.

నెమ్మదిగా ముందు గదిలోకి వచ్చింది అంజలి. తను ఎన్నోసార్లు వాళ్ళింటికి వెళ్ళింది. కానీ ఇవాళ ఎందుకు ఇంత బెరుగ్గా ఉంది వీళ్ళముందుకు రావాలంటే. రవి ఓ పక్కన నిల్చుని ఎవరితోనో ఫోన్‌లో మాట్లాడుతున్నాడు. "రామ్మా ఇటు వచ్చి కూర్చో" అంది సావిత్రి. ఆ మాట విని వెనక్కి తిరిగి చూశాడు రవి. తను తెచ్చిన చీరలో, ఊహించిన దానికంటే చాలా అందంగా ఉంది అంజలి. తను ఇచ్చిన చీరకట్టుకోవటం చాలా సంతోషంగా అనిపించింది.

"సరే ఇంతదాకా వచ్చాక ఇక ఆలస్యం దేనికి? రవికి మీ అమ్మాయిని ఇవ్వటానికి ఏమన్నా అభ్యంతరం ఉందా?" అడిగారు చంద్రశేఖరావు.

"నీ ఇష్టం, నా ఇష్టం ఏమీలేదు దీంట్లో. వాళ్ళిద్దరూ ఇష్టపడ్డారు. పెళ్ళి చెయ్యటం వరకే నా బాధ్యత" నవ్వారు సీతారామయ్య.

"సరే అయితే రాహుకాలం అయ్యాక రావాల్సి వచ్చింది. అమ్మాయికి పసుపు కుంకుమ పెట్టి, సరే అనుకుంటే పెళ్ళి వేసవి కాలం సెలవులో చేయచ్చు ఏమంటారు?" అన్నారు చంద్రశేఖరావు.

"ఏంటి అంజలి కొత్తగా సిగ్గుపడుతున్నావు? మేమేదో కొత్తవాళ్ళమైనట్లు" నవ్వుతూ అంది సావిత్రి.

అన్నపూర్ణ లోపలకు వెళ్ళి, తాంబూళంలో పసుపు, కుంకుమ తాంబూలం పెట్టుకుని వచ్చింది.

"రవి ఇలారా" పిలిచింది సావిత్రి.

రవి వచ్చి అంజలి పక్కన కూర్చున్నాడు. అంజలికి బొట్టుపెట్టి పళ్ళు, పూలు చేతిలో పెట్టింది సావిత్రి. "రవి ఈ ఉంగరం అంజలికి పెట్టు"

"అంజలి ఈ ఉంగరం పెట్టు" అని అంజలి చేతికి ఇచ్చింది అన్నపూర్ణ.

అంజలి ఆశ్చర్యపోయింది. ఇదేంటి ఉంగరాలు ఇంత తొందరగా ఎలా కొన్నారు? అసలీ ఏర్పాట్లు ఎప్పుడు చేశారు.

"తర్వాత తీరిగ్గా ఆశ్చర్యపోదురుగానీ ముందు ఉంగరాలు మార్చుకోండి" అంది నవ్వుతూ సావిత్రి.

ఉంగరం పెడుతూ నెమ్మదిగా అన్నాడు రవి "నీతో ఒంటరిగా మాట్లాడాలి ఎలా?" అని.

"నాకేం తెలుసు" అంది అంజలి రవికి ఉంగరం పెడుతూ.

లేచి అందరి కాళ్ళకు నమస్కరించారు. ఉండండి టిఫెన్లు తీసుకొస్తా అని లోపలికి వెళ్ళింది అన్నపూర్ణ. అంజలి కూడా లోపలకు వెళ్ళింది.

"అమ్మా ఈ ఉంగరాలు అవీ ఎప్పుడు కొన్నారు? నేను వచ్చింది నిన్నే కదా?" అంది అంజలి టిఫెను ప్లేట్లలో సర్దుతూ.

"మీరిద్దరూ ఒకళ్ళనొకళ్ళు ఇష్టపడుతున్నారని తెలిసినప్పుడే పైకి చెప్పకపోతే మాకు తెలియదనుకున్నారా?" నవ్వింది అన్నపూర్ణ.

టిఫెను తీసుకుని ముందు గదిలోకి వెళ్ళేసరికి రవిలేడు.

"వాడు డాబామీద ఉన్నాడమ్మా అక్కడికే తీసుకెళ్ళు" నవ్వింది సావిత్రి.

రవిని అసలేం చెయ్యాలి. నన్నింత ఇబ్బంది పెడుతున్నారు. అందరి ఎదురుగా మెట్లు ఎక్కుతూ అనుకుంది అంజలి.

"హమ్మయ్య ఇప్పటికి వచ్చావా? ఎంతసేపట్నుండి చూస్తున్నాను."

అంజలి చేతిలోని ట్రే తీసుకుని కింద పెడుతూ అన్నాడు రవి

"నేనసలు మీతో మాట్లాడను. ఎంత ఎంబరాసింగ్‌గా అనిపించిందో ఇలా అందరి ఎదురుగా మీ దగ్గరకు రావాలంటే" కినుకగా అంది.

అంజలి చెయ్యిపట్టుకుని తన పక్కన కూర్చోపెట్టుకుని "ఎంబరాసింగ్ అవటం దేనికి? ఇప్పుడు మనకు లైసెన్సు వచ్చింది" నవ్వుతూ అన్నాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments